

Elke keuze heeft zijn consequenties. Een keuze is altijd voor iets en dus tegen iets anders... Als je de keuze eenmaal gemaakt hebt, moet je het ermee doen.

Ook God plaatst via zijn profeten het Godsvolk voor de keuze: “Ben je voor of tegen Mij?” “Sluit je je aan bij mijn volk, met mijn geboden, of ga je op een ander en maak je zelf wel uit wat mag en niet mag?”

Dat zijn geen vragen van eens en nooit meer, maar zingevingsvragen van toen, nu en altijd. Telkens weer worden mensen als u en ik bevraagd over ons gelovige leven. Steeds opnieuw komen we onszelf tegen wanneer we Jezus’ woorden horen en ter harte nemen. En ja, die stuiten ons wel eens tegen de borst, gaan soms in tegen ons ‘gevoel’... En de vraag komt dan bij ons op: “Blijf ik erbij of ga ik weg?”

Geloof is geen onveranderlijk iets in ons leven. In het beste geval groeit het met ons mee. In het slechtste geval keren we ons ervan af. En daartussen zit veel wat we zouden kunnen omschrijven als een ‘haat-liefdeverhouding’. Aan de ene kant geloof je graag, aan de andere kant zijn er zaken die bij dat geloof horen, waaraan je maar met moeite geloof kunt hechten.

Geloof of geloven is een verbond dat je aangaat met God! Je doet dat met vertrouwen in je hart, omdat je Hem liefhebt en omdat je zijn liefde voelt. Daarom ook wordt het geloof van mensen in God, het Verbond tussen God en mensen, heel vaak omschreven met het Bijbelse begrip van een huwelijksverbond, waarbij de beide partners aan elkaar zijn toevertrouwd. Het volk, de Kerk, wij zijn als de bruid die luistert naar God en Zijn woord ter harte neemt. God is als de bruidegom die ons, zijn bruid, op uitmuntende wijze liefheeft. Een liefde die bereid is het leven te geven voor de ander. In Jezus is dat ook zichtbaar geworden.

Zoals man en vrouw één zijn, zo wil God één zijn met zijn mensen. Maar niet zonder de vrije wil en de instemming van die mensen! God dwingt ons niet te geloven in Hem, eist niet onze liefde op, maar wacht geduldig ons antwoord af op zijn uitnodiging om met Hem een verbond aan te gaan.

Petrus, die had het begrepen. Hij zag in dat de keuze die God ons biedt, eigenlijk geen echte keuze zou moeten zijn. Want naar wie zou een mens anders moeten gaan dan naar Hem? Hij heeft immers woorden van eeuwig leven... Wie Jezus volgt, van harte, met liefde en in volgehouden trouw, die heeft het beste gekozen.

En wie voor iets anders kiest..., tja, die zal het daarmee moeten doen zeker? Totdat het woord van God en zijn uitnodiging misschien tóch een keer aanvaard wordt... Wie weet welke keuze je ooit nog maakt...